DOMSTOLENS DOM
15. juni 1993 *

I sag C-264/91,

Abertal SAT Limitada, Reus, Tarragona (Spanien), og 18 andre spanske sammenslutninger af producenter af nødder og johannesbrød med hjemsted i Spanien, ved Fernando Pombo García, Ricardo García Vicente og Iñigo Igartua Arregui, Madrid, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Claude Wassenich, 6, rue Dicks,

sagsøgere,

mod

Rådet for De Europæiske Fællesskaber ved de juridiske konsulenter Bernhard Schloh og Ramón Torrent, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos direktør Xavier Herlin, Den Europæiske Investeringsbanks Direktorat for Juridiske Anliggender, 100, boulevard Konrad Adenauer,

sagsøgt,

støttet af

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved de juridiske konsulenter Francisco José Santaolalla og Eugenio de March, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Nicola Annecchino, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

intervenient,

* Processprog: spansk.

angående en påstand om annullation af artikel 1 i Rådets forordning (EØF) nr. 2145/91 af 15. juli 1991 om ændring af forordning (EØF) nr. 790/89 for så vidt angår maksimumsbeløbet for støtten til forbedring af kvaliteten og fremme af afsætningen af nødder og johannesbrød (EFT L 200, s. 1),

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten, O. Due, afdelingsformændene C.N. Kakouris, G.C. Rodríguez Iglesias, M. Zuleeg og J.L. Murray samt dommerne G.F. Mancini, R. Joliet, F.A. Schockweiler, J.C. Moitinho de Almeida, F. Grévisse og P.J.G. Kapteyn,

generaladvokat: W. Van Gerven
justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at parterne har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 10. marts 1993,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 21. april 1993,

afsagt følgende

Dom

1 Ved stævning indgivet til Domstolens Justitskontor den 15. oktober 1991 har Abertal SAT Limitada og 18 andre spanske sammenslutninger af producenter af nødder og johannesbrød (herefter benævnt »sagsøgerne«) i medfør af EØF-traktatens artikel 173, stk. 2, anlagt sag med påstand om annullation af artikel 1 i Rådets forordning (EØF) nr. 2145/91 af 15. juli 1991 om ændring af forordning (EØF) nr. 790/89 for så vidt angår maksimumsbeløbet for støtten til forbedring af kvaliteten og fremme af afsætningen af nødder og johannesbrød (EFT L 200, s. 1).

2 Ved Rådets forordning (EØF) nr. 789/89 af 20. marts 1989 om indførelse af særlige foranstaltninger for nødder og johannesbrød samt om ændring af forordning (EØF) nr. 1035/72 om den fælles markedsordning for frugt og grøntsager (EFT L 85, s. 3) indføjedes der et afsnit IIA i nævnte forordning nr. 1035/72 af 18. maj 1972 (EFT 1972 II, s. 423), der senere er ændret.

3 Afsnit IIA i ovennævnte forordning nr. 1035/72 foreskriver visse støtteforanstaltninger for nødder og johannesbrød, herunder navnlig støtte til gennemførelse af planer for forbedring af kvaliteten og fremme af afsætningen, som er indgivet af producentorganisationerne og godkendt af de nationale myndigheder (artikel 14d i forordning nr. 1035/72).

4 De i denne bestemmelse omhandlede planer tilsigter en forbedring af produktionens kvalitet ved en sortsomstilling og en dyrkningsforbedring på arealer med ensartet, ikke spredt beplantning, samt i givet fald en forbedring af afsætningen.

5 Ifølge artikel 14d i forordning nr. 1035/72 ydes der til gennemførelse af de godkendte planer en fællesskabsstøtte på 45%, når planerne finansieres med 45% af producentorganisationerne og med 10% af medlemsstaten. Der gælder dog et loft for Fællesskabets støtte og for medlemsstatens bidrag, der begge udbetales over en periode på ti år. Maksimumsstøtten nedsættes gradvis.

6 Maksimumsbeløbet for støtten til forbedring pr. hektar, der i artikel 2 i Rådets forordning (EØF) nr. 790/89 af 20. marts 1989 (EFT L 85, s. 6) fastsattes til 300 ECU for de første fem år og til 210 ECU for de følgende fem år, blev ændret ved artikel 1 i ovennævnte forordning nr. 2145/91.

7 I henhold til denne bestemmelse, der er genstanden for denne sag, varierer maksimumsbeløbet pr. hektar i forhold til karakteren af de aktioner, der er gennemført til iværksættelse af planen, og er fastsat til:

— 475 ECU om året i fem år for arealer, der ryddes og genplantes og/eller sortsomstilles, idet dette arbejde kun må vedrøre et areal på højst 40% af det samlede areal af den plantage, som er omfattet af planen (med højst 20% i de første to år og højst 20% i de følgende tre år)

— 200 ECU om året i de resterende år af planens gennemførelse for arealer, der genplantes eller sortsomstilles

— 200 ECU om året til arbejder til gennemførelse af andre aktioner, der kan omfatte resten af plantagen.

8 I henhold til artikel 3 i ovennævnte forordning nr. 2145/91 trådte forordningen i kraft den 23. juli 1991. I henhold til litra a) og b) i denne artikel anvendes de nye maksimumsbeløb straks for planer, som godkendes efter forordningens ikrafttræden, mens de først anvendes fra den 1. september 1993 for de planer, der var godkendt inden forordningens ikrafttræden, og ikke gælder for udgifter til gennemførelse af allerede godkendte planer, som producentorganisationerne har indgået forpligtelser for, før forordningen trådte i kraft.

9 I henhold til procesreglementets artikel 91, stk. 1, har Rådet ved særskilt dokument indgivet til Domstolens Justitskontor den 23. december 1991 fremsat formalitetsindsigelse. I henhold til procesreglementets artikel 91, stk. 3, har Domstolen bestemt, at der skal forhandles mundtligt om denne indsigelse.

10 Ved kendelse af 9. marts 1992 har Domstolens præsident tilladt Kommissionen at intervenere til støtte for Rådets påstande.

11 Hvad nærmere angår sagens faktiske omstændigheder, de relevante bestemmelser, retsforhandlingernes forløb samt parternes anbringender og argumenter henvises til retsmøderapporten. Disse omstændigheder omtales derfor kun i det følgende i det omfang, det er nødvendigt for forståelsen af Domstolens argumentation.

12 Til støtte for sin formalitetsindsigelse har Rådet, støttet af Kommissionen, gjort gældende, at sagsøgerne hverken er umiddelbart eller individuelt berørt af den anfægtede forordning.

13 Sagsøgerne har derimod for det første anført, at den anfægtede forordning berører dem umiddelbart, eftersom de kompetente nationale myndigheder ikke er overladt noget skøn ved anvendelsen af de omtvistede ændringer. For det andet er sagsøgerne, uanset om den anfægtede forordning har en almengyldig og abstrakt karakter for de producentorganisationer, hvis planer er godkendt efter dens ikrafttræden, individuelt berørt, idet de inden for en fastsat frist har opfyldt et bestemt formkrav, nemlig indgivelse af godkendte forbedringsplaner, og idet ændringen af maksimumsbeløbet for støtten til planer, der allerede var godkendt ved den anfægtede forordnings ikrafttræden, blev indført på grund af omfanget af den af sagsøgerne søgte støtte, der overskred de anslåede støttebeløb i fællesskabsbudgettet.

14 Vedrørende Rådets formalitetsindsigelse bemærkes, at i henhold til traktatens artikel 173, stk. 2, kan enhver fysisk eller juridisk person indbringe klage over beslutninger, der retter sig til ham, samt over beslutninger, som skønt de er udfærdiget i form af en forordning eller en beslutning rettet til en anden person, dog berører ham umiddelbart og individuelt.

15 Da nærværende sag vedrører annullation af en bestemmelse i en forordning, må det undersøges, om sagsøgerne berøres umiddelbart og individuelt af den anfægtede retsakt.

16 Med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgerne er individuelt berørt, bemærkes, at det af Domstolens faste praksis fremgår, at muligheden for med større eller mindre bestemthed at angive antallet eller endog identiteten af de retssubjekter, på hvem en foranstaltning finder anvendelse, på ingen måde er ensbetydende med, at de skal anses for individuelt berørt, når det er ubestridt, at foranstaltningen anvendes på grundlag af objektive faktiske og retlige kriterier, som er fastlagt i den pågældende retsakt (jf. bl.a. dom af 16.3.1978, sag 123/77, UNICME mod Rådet, Sml. s. 845, og af 24.2.1987, sag 26/86, Deutz und Geldermann mod Rådet, Sml. s. 941).

17 Det bemærkes herom, at den anfægtede bestemmelse i ovennævnte forordning nr. 2145/91 har til formål fremover at ændre maksimumsbeløbet for støtten til alle producentorganisationer til gennemførelse af forbedringsplaner i sektoren for nødder og johannesbrød ved en betydelig forhøjelse af støtten til rydning efterfulgt af nytilplantning og/eller sortsomstilling og en nedsættelse af maksimumsbeløbet for støtten til andre foranstaltninger, der kan gøres til genstand for en plan i henhold til artikel 7 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2159/89 af 18. juli 1989 om fastsættelse af gennemførelsesbestemmelser til de særlige foranstaltninger for nødder og johannesbrød, der er fastsat i afsnit IIA i forordning (EØF) nr. 1035/72 (EFT L 207, s. 19).

18 Som det fremgår af første betragtning til den omtvistede forordning, er formålet med støtteordningen navnlig at tilskynde til rydning efterfulgt af genplantning og/eller sortsomstilling, eftersom denne type aktioner bidrager mest til forbedring af kvaliteten af de pågældende produkter. Den største del af støtten skal derfor omfatte disse aktioner, så meget des mere som disse ikke alene medfører høje omkostninger, men også et midlertidigt tab af indtægter for de berørte producenter, mens der skal fastsættes et lavere beløb til finansieringen af de øvrige typer aktioner, der omfatter den resterende del af plantagen.

19 Den omtvistede bestemmelse berører således på ingen måde sagsøgerne på grund af visse, for dem specifikke træk eller faktiske omstændigheder, som adskiller dem fra alle andre producenter, men er ved sit abstrakte og almengyldige indhold rettet til

ikke nærmere specificerede grupper af personer og finder anvendelse på objektivt bestemte situationer.

20 Efter den anfægtede forordnings formål er denne ikke særligt rettet til sagsøgerne; forordningen berører kun sagsøgerne i deres objektive egenskab af producentorganisationer i den pågældende sektor og berører derfor på samme måde enhver anden erhvervsdrivende, der aktuelt eller potentielt befinder sig i den samme situation.

21 Som generaladvokaten har fremhævet i punkt 32 i sit forslag til afgørelse, består den eneste sondring, der foretages i den omhandlede forordning, mellem allerede godkendte planer og planer, der godkendes efter dens ikrafttræden, i, at der fastsættes overgangsbestemmelser for producenter med allerede godkendte planer.

22 I henhold til artikel 3 i ovennævnte forordning nr. 2145/91 anvendes de nye støttebeløb nemlig først fra den 1. september 1993 for allerede godkendte planer, hvilket vil sige mere end to år efter forordningens ikrafttræden, og desuden gælder de ikke for udgifter, som producentorganisationerne inden forordningens ikrafttræden har indgået forpligtelser for.

23 Endvidere bestemmes det i Kommissionens forordning (EØF) nr. 3746/91 af 18. december 1991 om fjerde ændring af forordning (EØF) nr. 2159/89 om fastsættelse af gennemførelsesbestemmelser til de særlige foranstaltninger for nødder og johannesbrød, der er fastsat i afsnit IIA i Rådets forordning (EØF) nr. 1035/72 (EFT L 352, s. 53), at producenterne indtil den 31. december 1992 kan anmode om at foretage ændringer i allerede godkendte planer, således at de omfatter rydning efterfulgt af nytilplantning og/eller sortsomstilling, og dermed nyde godt af den forhøjede støtte til denne type aktioner.

24 Disse sondringer er imidlertid objektivt berettiget af nødvendigheden af at gennemføre den pågældende bestemmelses formål i forhold til bestående faktiske omstændigheder, og de indebærer derfor ikke, at sagsøgerne som følge heraf skal betragtes som individuelt berørt af artikel 1 i nævnte forordning nr. 2145/91, der alene er genstanden for dette annullationssøgsmål.

25 Der foreligger desuden ikke noget konkret element i den omtvistede forordning, hvoraf det kan udledes, at de omhandlede foranstaltninger er vedtaget specielt med henblik på sagsøgernes planer.

26 Under disse omstændigheder berører den anfægtede bestemmelse ikke sagsøgerne individuelt efter traktatens artikel 173, stk. 2, og sagen bør derfor afvises.

Sagens omkostninger

27 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger. Da sagsøgerne har tabt sagen, dømmes de til at betale sagens omkostninger. I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 4, litra a), bærer intervenienten, Kommissionen, sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

1) Sagen afvises.

2) Sagsøgerne betaler sagens omkostninger.

3) Intervenienten, Kommissionen, betaler sine egne omkostninger.

Due Kakouris Rodríguez Iglesias Zuleeg

Murray Mancini Joliet

Schockweiler Moitinho de Almeida Grévisse Kapteyn

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 15. juni 1993.

J.-G. Giraud — Justitssekretær

O. Due — Præsident